

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce **J. K.**, bytem B. T. 6E, B. T., proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. 44040/15/5200-10422-709063,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. 44040/15/5200-10422-709063, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále též pouze „správce daně“) ze dne 18. 5. 2015, č. j. 1032619/15/2704-50523-602646, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 11 940 Kč.

[2] Žalobce provozoval ve zdaňovacím období roku 2014 samostatnou činnost na základě živnostenského oprávnění: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1–3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), obory činnosti: velkoobchod a maloobchod, údržba motorových vozidel a

jejich příslušenství. V řádném přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uvedené zdaňovací období vykázal příjmy z živnostenského podnikání podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a k nim uplatnil výdaje ve výši 80 % z příjmů podle § 7 odst. 7 písm. a) uvedeného zákona. Správce daně však shledal, s ohledem na živnostenské oprávnění, kterým žalobce disponoval, že se jednalo o příjmy z živnosti volné, u nichž lze uplatnit výdaje pouze ve výši 60 % z příjmů ze živnostenského podnikání [dle § 7 odst. 7 písm. b) cit. zákona]. Z uvedeného důvodu správce daně vydal výše specifikovaný platební výměr.

[3] Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neprokázal, že by vykonával živnost řemeslnou. Žalobce sice v odvolacím řízení navrhoval provedení důkazů, kterými hodlal prokázat, že jeho činnost byla v souladu s obsahovou náplní živnosti řemeslné (předložil faktury, které vystavil svým zákazníkům, dále navrhoval provedení výsledku těchto zákazníků). Žalovaný však považoval za směrodatnou skutečnost pro uplatnění příslušné výše paušálních výdajů druh živnostenského oprávnění, který byl žalobci vystaven živnostenským úřadem. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval živnostenským listem k provozování živnosti řemeslné, nemohl uplatnit výdaje ve výši 80 % z příjmů.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

[4] Žalobce namítl, že jak správce daně, tak i následně žalovaný mylně posoudili, jakou výdělečnou činnost žalobce vykonával. Ve svém daňovém tvrzení za zdaňovací období roku 2014 uvedl jako svou hlavní činnost klempířství a opravu karosérií. Tuto činnost skutečně vykonával a tato činnost byla i je také jediným zdrojem jeho zdanitelných příjmů.

[5] Podle žalobce by správce daně měl v jakémkoliv řízení postupovat podle zásady materiální pravdy, která je zakotvena v § 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Z této zásady vyplývá, že při správě daní má přednost obsah před formou a že důkazní břemeno nese v souladu s § 92 daňového řádu správce daně. Správce daně však v posuzované věci neověřil skutečný stav, ani nepředložil důkaz, že by žalobce prováděl jinou činnost, než kterou uvedl ve svém daňovém tvrzení. Správce daně pouze konstatoval, že žalobce nemá v živnostenském rejstříku registrovanou řemeslnou živnost. To je sice pravda, žalobce však namítá, že jde pouze o chybu učiněnou ve vztahu k živnostenskému úřadu a k ustanovením živnostenského zákona. Dané pochybení vyplynulo mimo jiné z toho, že žalobce byl pracovníky živnostenského úřadu mylně informován o tom, jaké oprávnění má mít. Popis činnosti, kterou vykonával, je totiž obsažen jak v náplni živnosti volné (oprava motorových vozidel a jejich příslušenství), tak v náplni živnosti řemeslné (klempířství a oprava karosérií). Toto své pochybení již žalobce napravil.

[6] Navrhované a posléze předložené důkazní prostředky (faktury) žalovaný odmítl, protože dle něj neprokazovaly vlastnictví živnostenského listu. K navrhovanému výsledku svědků se nevyjádřil nijak. Oba důkazní prostředky však měly prokázat, jakou činnost žalobce skutečně vykonával, neměly prokazovat vlastnictví živnostenského oprávnění. Žalobce zpochybňuje výklad § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů podaný žalovaným, podle nějž výše sazby výdajů závisí

pouze na tom, jaké živnostenské oprávnění vlastní daňový subjekt. Žalobci není zřejmé, jak by při použití takového výkladu správce daně postupoval v případě, kdy by daňový subjekt přiznal příjmy z určité činnosti, avšak neměl by žádné živnostenské oprávnění. Žalobce klade otázky, zda by nesměl vůbec využít § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, případně zda by správce daně odmítl jeho daňové tvrzení s vysvětlením, že nemá živnostenské oprávnění a že tudíž nemůže mít ani žádné příjmy. Podle žalobce je takový výklad mylný, správně by správce daně měl v případě pochybností ověřit, jakou činnost daňový subjekt vykonával. Ani § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů nestanoví, že výše použitého výdajového paušálu závisí na vlastnictví živnostenského oprávnění.

[7] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející platební výměr vydaný správcem daně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce neprokázal vlastnictví živnostenského oprávnění na živnost řemeslnou, na jejímž základě lze uplatnit výdaje ve výši 80 % z příjmů z živnostenského podnikání, byť tvrdil, že předmětnou činnost skutečně vykonával. Tím porušil § 10 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, podle kterého podnikatel prokazuje své živnostenské oprávnění výpisem z živnostenského rejstříku. Žalobce předložil v rámci doplnění odvolání faktury, jimiž dokazoval, že prováděl řemeslnou živnost (např. oprava laku, klempířské práce, lakování regálu, leštění laku apod.). Tyto faktury však nelze považovat za důkazní prostředek prokazující vlastnictví živnostenského oprávnění na živnost řemeslnou. Náplň oboru činnosti údržba motorových vozidel a jejich příslušenství se skutečně částečně shoduje s oborem činnosti živnosti řemeslné, tj. klempířství a oprava karoserií. Konkrétně se jedná např. o provádění povrchové úpravy karoserií tmelením, broušením, lakováním (stříkáním), výměna čelních skel, oken vozidel, těsnících prvků karoserie apod. Směrodatnou skutečností pro uplatnění příslušné výše paušálních výdajů, respektive pro stanovení živnosti, je však druh živnostenského oprávnění. U příjmů ze živnosti lze uplatnit výdaje ve výši 80 % z příjmů pouze u živností řemeslných, a to pouze tehdy, pokud daňový subjekt vlastní příslušný živnostenský list k provozování této činnosti. Pokud žalobce takovou činnost soustavně provozuje, přičemž příslušný živnostenský list nevlastní, jedná se z jeho strany jednak o porušení živnostenského zákona, jednak nemůže uplatnit výdaje ve výši 80 % z příjmů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili po zaslání výzvy dle § 51 odst. 1 s. ř. s. svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Žalobu shledal důvodnou.

[10] Krajský soud shrnuje, že předmětem přezkumu v nynějším řízení je dodatečný platební výměr (a na něj navazující rozhodnutí žalovaného), kterým správce daně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Finanční orgány zdůvodnily doměření daně tím, že žalobce uplatnil v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uvedené zdaňovací období výdaje ve výši 80 % z příjmů podle § 7 odst. 7 písm. a) živnostenského zákona, k čemuž však nebyl oprávněn. Vzhledem k tomu, že žalobce v rozhodném období disponoval živnostenským oprávněním na živnost volnou, nikoliv na živnost řemeslnou, byl dle finančních orgánů oprávněn uplatnit výdaje pouze ve výši 60 % z příjmů ze živnostenského podnikání. Žalobce nijak nezpochybňuje skutečnost, že v rozhodném období měl vydáno živnostenské oprávnění pouze na živnost volnou. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným tak je posouzení právní otázky, zda je určujícím kritériem pro stanovení výše tzv. paušálních daňově účinných výdajů, které je poplatník oprávněn uplatnit z příjmů z živnostenského podnikání dle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, výhradně vymezení živnosti v živnostenském oprávnění uděleném poplatníkovi.

[11] Příjmy podle § 7 zákona o daních z příjmů byly do 31. 12. 2013 označovány jako příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, od 1. 1. 2014 je zákona označuje jako příjmy ze samostatné činnosti. K této terminologické změně došlo novelizací zákona o daních z příjmů provedenou zákoným opatřením Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů. Jednou z kategorií příjmů dle § 7 uvedeného zákona jsou příjmy ze živnostenského podnikání (do 31. 12. 2013 příjmy ze živnosti).

[12] Rekodifikace soukromého práva a na ni navazující novelizace daňových předpisů však přinesla víc než pouze terminologické změny. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), totiž vymezuje pojem podnikatel jinak než zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“). Podle § 2 odst. 2 obchodního zákoníku byla podnikatelem osoba nadaná příslušným podnikatelským oprávněním. V návaznosti na to judikatura Nejvyššího správního soudu dovozovala, že pokud fyzická osoba provozovala, byť dlouhodobě a samostatně, soustavnou činnost pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, aniž by měla živnostenské oprávnění, nejednalo se o provozování živnosti. Příjmy dosažené z této činnosti tak nebylo možné podřadit pod příjmy dle § 7 zákona o daních z příjmů; jednalo se o tzv. ostatní příjmy podle § 10 téhož zákona (viz např. rozsudek ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006 – 50). Občanský zákoník oproti tomu vymezil podnikatele jako osobu, která provozuje (v zákoně blíže definovanou) podnikatelskou činnost, kritérium zápisu v příslušném rejstříku či evidenci opustil (srov. § 420 odst. 1 občanského zákoníku). V návaznosti na to došlo i ke změně v klasifikaci příjmů z podnikání prováděného bez příslušného podnikatelského oprávnění v zákoně o dani z příjmů. Po novelizaci daného zákona provedené zákonem č. 267/2014 Sb. platí, že i příjmy z takového podnikání je nutno považovat za příjmy dle § 7 zákona o daních z příjmů [viz § 7 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmu ve znění účinném od 1. 1. 2015, podle něž „*příjmem ze samostatné činnosti, pokud nepatří do příjmů uvedených v § 6, je příjem z jiného podnikání neuvedeného v písmenech a) a b), ke kterému je potřeba podnikatelské oprávnění*“]. Zároveň je třeba uvést, že dle bodu 12. přechodných ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. lze ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použít již pro zdaňovací období roku 2014

(srov. také Pelc, V. *Zákon o daních z příjmů. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015, 2. vydání, komentář k § 7, marg. č. 7–10).

[13] Již za dřívější právní úpravy nicméně Nejvyšší správní soud dovodil, že pro účely vyměření daně z příjmů lze akceptovat jako podnikatele i fyzickou osobu (a její činnost tedy považovat za podnikání), která podnikala v určité oblasti bez příslušného oprávnění z toho důvodu, že překročila meze svého živnostenského oprávnění (viz rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 5 Afs 8/2005 – 87). Nejvyšší správní soud při posuzování otázky, zda měl být v dané věci příjem daňového subjektu (stěžovatele) považován za příjem ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů či za příjem ve smyslu § 10 téhož zákona, konstatoval následující: „*Stěžovatel při rekonstrukci předmětu smlouvy o dílo do určité míry vykročil z meze živnostenského oprávnění, jímž v předmětném období disponoval, avšak Nejvyšší správní soud má zato, že tato jeho neoprávněnost podnikání nelze kvalifikovat jako např. příležitostný příjem, byť by poměr neoprávněného příležitostného příjmu byl větší než oprávněného příjmu z podnikání. Toto úzké pojetí, prezentované shora, Nejvyšší správní soud nepovažuje za přiléhavé, proto se přiklání k širšímu pojetí, jemuž svědčí i teleologie zákona o daních z příjmů (...) lze vzít za prokázané, že stěžovatel byl bezesporu podnikatelem, předmětnou rekonstrukci prováděl při výkonu své podnikatelské činnosti, byť neoprávněné, a splnil tedy při výkonu této činnosti podmínky stanovené definicí podnikání. Skutečnost, že stěžovatel podnikal bez konkrétního oprávnění, vztahujícího se přímo k provádění činnosti rekonstrukce kotelny, není pro daný případ rozhodná, neboť správce daně posuzuje pouze skutečnosti rozhodné pro správné vyměření daně, nikoliv skutečnosti spadající do působnosti jiného, zde živnostenského, správního orgánu.*“ Na podkladu uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud zformuloval právní větu následujícího znění: „*Skutečnost, že fyzická osoba podnikala v určité oblasti bez příslušného oprávnění, není pro vyměření daně z příjmů jediná směrodatná, neboť správce daně posuzuje především skutečnosti rozhodné pro správné vyměření daně, nikoliv skutečnosti spadající do působnosti jiného (zde živnostenského) úřadu. Příjmy z rekonstrukce budovy, která trvala tři roky, nelze považovat za příjmy z příležitostné činnosti [§ 10 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů], nýbrž za příjmy z podnikání [§ 7 citovaného zákona], a to i přesto, že daňový subjekt prováděním rekonstrukce překročil meze svého živnostenského oprávnění.*“

[14] Příjmy vykázané žalobcem v nyní posuzované věci tedy bezpochyby jsou příjmy ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů, krajský soud nepochybuje ani o tom, že žalobce byl oprávněn k těmto příjmům uplatnit paušální výdaje dle § 7 odst. 7 téhož zákona. Při posuzování otázky, jak tyto příjmy klasifikovat pro účely stanovení správné výše paušálních výdajů, je pak nutno vyjít především z dikce § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2014, podle nějž:

„[n]euplatní-li poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmu, může uplatnit výdaje, s výjimkou uvedenou v § 12, ve výši

a) 80 % z příjmů ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství a z příjmů z živnostenského podnikání řemeslného,

b) 60 % z příjmů z živnostenského podnikání, s výjimkou příjmů ze živnostenského podnikání řemeslného,“

c) 40 % z příjmů z jiného podnikání než ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství a než z živnostenského podnikání nebo z příjmů podle odstavce 2

písm. a), s výjimkou příjmů podle odstavce 6, anebo z příjmů z jiné samostatné činnosti; nejvýše lze však uplatnit výdaje do částky 800 000 Kč,

d) 30 % z příjmů z nájmu majetku zařazeného v obchodním majetku; nejvýše lze však uplatnit výdaje do částky 600 000 Kč.

Způsob uplatnění výdajů podle tohoto odstavce nelze zpětně měnit.“

[15] Z citovaného ustanovení dle názoru krajského soudu nijak nevyplývá, že by pro podřazení příjmů pod „*příjmy z živnostenského podnikání řemeslného*“ [tj. pod písm. a)] či pod „*příjmy z živnostenského podnikání, s výjimkou příjmů ze živnostenského podnikání řemeslného*“ [tj. pod písm. b)] bylo určující výhradně to, jaké měl daňový subjekt vydané živnostenské oprávnění. Jak totiž plyne z výše podaného výkladu, naplnění formálního kritéria (držba živnostenského oprávnění) bylo nezbytné pro to, aby bylo vůbec možné považovat určité příjmy za příjmy ze živnosti, tj. za příjmy dle § 7 zákona o daních z příjmů, za právní úpravy účinné před rokem 2014. I za této dřívější právní úpravy však platilo, že v případě, kdy daňový subjekt pouze překročil meze vydaného živnostenského oprávnění, bylo nutno na takto dosažené příjmy nahlížet jako na příjmy ze živnosti. Počínaje zdaňovacím obdobím roku 2014 pak navíc podřazení dosažených příjmů pod příjmy dle § 7 uvedeného zákona není vůbec podmíněno naplněním daného formálního kritéria. Krajskému soudu tudíž není zřejmé, z jakého důvodu by držba příslušného živnostenského oprávnění měla být nezbytnou podmínkou pro možnost uplatnit příslušné paušální výdaje. Žádné takové omezení nelze dovodit ze zákona o daních z příjmů, ale ani z živnostenského zákona. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na § 10 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, podle nějž „[p]odnikatel prokazuje své živnostenské oprávnění výpisem ze živnostenského rejstříku s údaji podle § 60 odst. 4 písm. a), b) nebo c)“. Z citovaného ustanovení však vyplývá pouze to, že živnostenské oprávnění se prokazuje výpisem z živnostenského rejstříku, nic dalšího. Nijak z něj neplyne, že by existence živnostenského oprávnění byla nutnou podmínkou pro vznik určitého práva v daňové oblasti [např. práva uplatnit výdaje dle § 7 odst. 7 písm. a) zákona o daních z příjmů].

[16] Uvedenému závěru svědčí rovněž právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 8/2005 – 87 ohledně vztahu skutečností spadajících do působnosti živnostenského úřadu a skutečností spadajících do působnosti finančních orgánů. Sledováním toho, zda a jak jsou plněny povinnosti stanovené živnostenským zákonem, jsou pověřeny živnostenské úřady, které mohou například sankcionovat fyzickou osobu za provozování činnosti, která je předmětem určité živnosti, bez příslušného živnostenského oprávnění (§ 60a odst. 1 a § 61 odst. 3 živnostenského zákona). Pro vyměření daně z příjmů však taková skutečnost není jediná směrodatná. Absence příslušného živnostenského oprávnění pouze znamená, že daňový subjekt musí být schopen prokázat jinými důkazními prostředky, že příjmy, z nichž uplatňuje paušální výdaje, jsou příjmy z živnostenského podnikání. V nyní posuzovaném případě to znamená, že žalobce byl povinen takovými jinými prostředky prokázat, že příjmy, z nichž uplatňoval paušální výdaje, byly příjmy z živnostenského podnikání řemeslného.

[17] Krajský soud nicméně považuje za nutné korigovat názor žalobce, podle nějž v daňovém řízení nese důkazní břemeno správce daně – tak tomu zcela jistě není. K problematice rozložení důkazního břemena mezi správce daně a daňový subjekt v daňovém řízení existuje bohatá soudní judikatura, jejíž závěry sice byly

formulovány především na podkladě úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak v zásadě jsou aplikovatelné i na úpravu obsaženou v nyní aktuálním daňovém řádu, za jehož účinnosti rozhodovaly finanční orgány také v nyní posuzované věci. Plyne z ní, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Uvedená ustanovení daňového řádu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a důkazních povinností mezi daňovým subjektem a správcem daně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119).

[18] Žalobce v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014 uplatnil paušální výdaje ve výši 80 % z příjmů, přičemž v příloze č. 1 k daňovému přiznání uvedl jako hlavní druh své činnosti „klempířství a oprava karoserií“. Podle přílohy 1 živnostenského zákona je jednou z živností řemeslných „klempířství a oprava karoserií“. Správce daně zpochybnil předmětné tvrzení žalobce poukazem na to, že dle živnostenského rejstříku má vystaveno živnostenské oprávnění pouze na živnost volnou. Žalobce v reakci na to (v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému správcem daně) tvrdil, že skutečně vykonává jako svou hlavní činnost klempířství a opravu karoserií a že tato činnost je jediným zdrojem jeho zdanitelných příjmů. Na podporu daného tvrzení žalobce navrhl přezkoumat obsahovou náplň jeho činnosti podle jím vystavených faktur (které správci daně zároveň předložil), popřípadě provedení výsledku svědků, žalobcových zákazníků. Těmito důkazy se finanční orgány blíže nezabývaly, dle žalovaného totiž neprokazují držbu živnostenského oprávnění na živnost řemeslnou. S daným závěrem žalovaného však krajský soud, s ohledem na výše uvedené, nemůže souhlasit. Povinností žalovaného (respektive správce daně), bylo zabývat se blíže důkazy, respektive důkazními návrhy, kterými žalobce hodlal prokazovat, že příjmy, z nichž uplatňoval paušální výdaje, byly skutečně příjmy z živnostenského podnikání řemeslného.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

[20] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve výši 3000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. květen 2017

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.